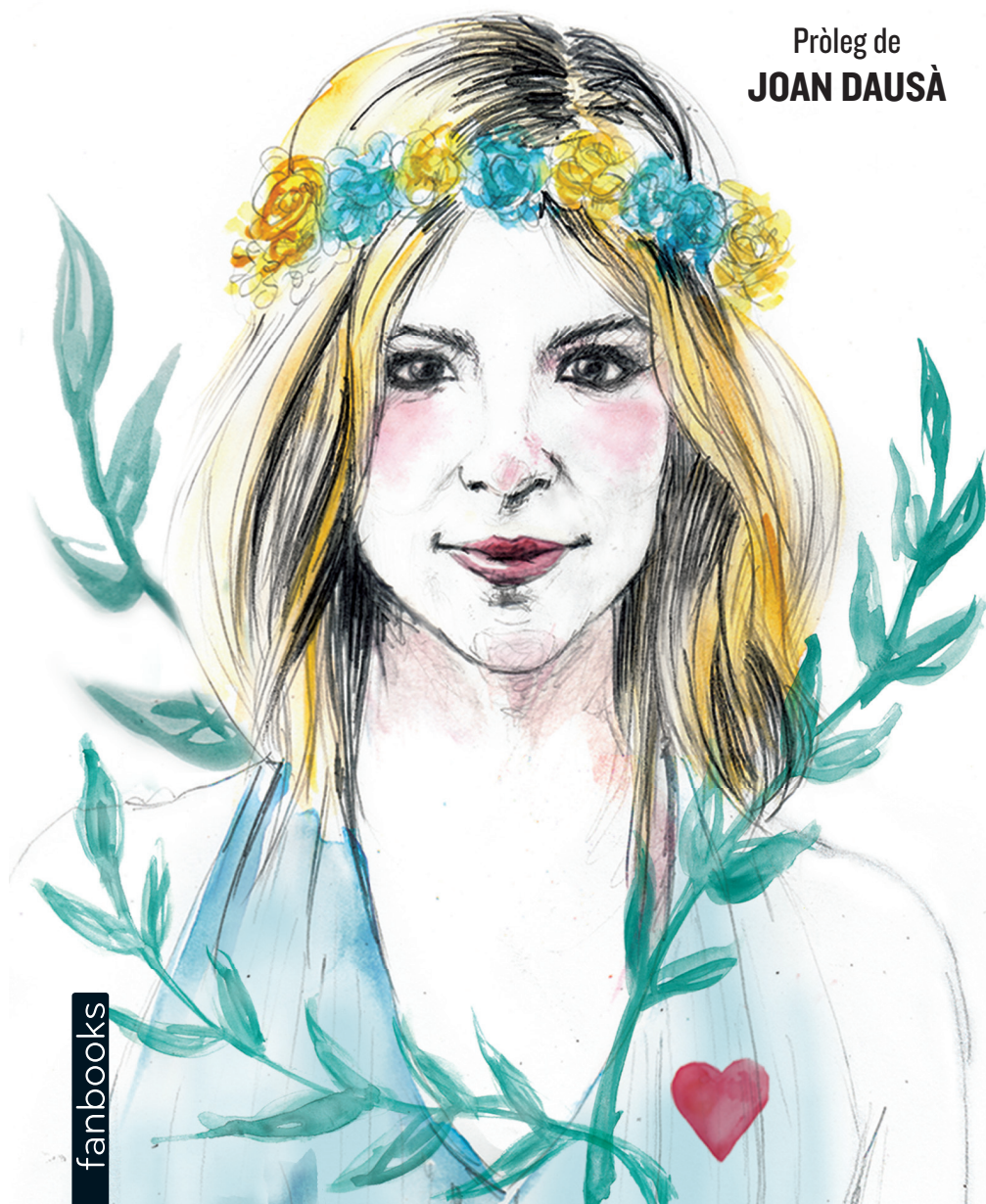

#EnPauMhaDeixat

una novel·la de
Núria Casas

Pròleg de
JOAN DAUSÀ

Núria Casas

En Pau m'ha deixat

Fanbooks

© 2015, Núria Casas
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

© Il·lustració i *lettering* de coberta: Marina Muñoz
Disseny de coberta: Aurora Gómez

Primera edició: març del 2015

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Reinbook
Dipòsit legal: B. 3451-2015
ISBN: 978-84-16297-13-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Nou hàbitat: el lavabo

És tan important
trobar gent que m'entengui
com tu.

És tan angoixant
trobar gent que m'estimi
com tu.

Pa pa para pa pa rara...

El Petit de Cal Eril, *Mandolines tralarí*

Quan pateixes una ruptura, les conseqüències es poden classificar en dues categories: les psíquiques i les fisiològiques. Les psíquiques estan en mans de la ment i són massa complicades per expressar-les aquí en quatre ratlles. Però les fisiològiques són evidents. En el meu cas m'agafa per no menjar i per retallar un dels àpats del dia: l'esmorzar, el dinar o el sopar. Trobo cent mil moments per picar entre hores i segueixo la sèrie cacauets-donettes-patates, o cinc moments, si ja he passat per la consulta d'un nutricionista que m'ha obligat a afegir la poma o la galeta de mig matí i el berenar. I de la mateixa manera com omplo, buido molt, és a dir, que durant unes setmanes canvio el sofà

per la tassa del vàter i m'installo al lavabo. Són dies d'intensa activitat intestinal i sembla que els budells hagin decidit muntar un Sónar particular: vint-i-quatre hores de *música* ininterrompuda que em condicionen la vida social.

Quan crec que ja no queda més matèria fecal circulant pel meu cos, decideixo sortir de casa. Però l'estómac sempre m'acaba donant la grata sorpresa i em torna a avisar que haig d'anar un cop més al lavabo. M'excuso en públic dient que pateixo de còlon irritable. L'únic que tinc irritat és el cervell i els nervis. Els nervis a cadascú se li manifesten de maneres diferents i jo dec tenir connexió directa entre l'encèfal i el còlon, perquè sempre van agafats de les mans. De petita, recordo que sempre em feien males passades hores abans de marxar de colònies o d'un sopar de fi de curs. Als disset anys em van amargar la selectivitat i ara fan una aparició estel·lar quan se m'acaba una relació sentimental.

Amb l'experiència d'altres ruptures menys traumàtiques (o això sembla quan les comparo ara com ara amb aquesta), m'adono que haig de passar per un procés de regeneració. Em fa mandra però és l'única solució que em queda si vull tornar a seure en una cadira normal com ho fa la gent normal. Amb la panxa sense res més que els meus òrgans bàsics, tinc el melic a l'esquena i ha de tornar a la seva posició natural amb el clàssic #michelin incorporat. En teoria, en aquests moments tocaria plorar d'amagat, dissimular les arrugues del front amb un somriure encartonat, dur ulleres de sol fins i tot de

nit i acabar amb la conclusió que hi ha coses pitjors a la vida com passar gana, estar malalt o morir directament. Però estic tan capficada que fins i tot arribo a pensar que qualsevol d'aquestes tres coses la sabria portar amb més estil i dignitat que perdre la parella als meus vint-i-cinc anys.

2

Els meus amics

Si la nit no es torna clara
em tindràs al teu costat
per creuar el camp de batalla.
Si la mala sort t'atrapa,
enamora-la amb destresa.
Quan ballis amb la tristesa,
posa-hi música bonica.
I avançar de mica en mica
que si la nit es torna clara
em tindràs al teu costat
per creuar el camp de batalla.

Txarango, *Camp de batalla*

Quan la parella et deixa, tens com una mena d'abonament mensual per donar la tabarra als teus amics durant un mes seguit. El teu tema passa per damunt de tot, i quan quedes amb ells saps que tens el dret a parlar primer de tu i, si sobra una mica de temps, dels altres. Teòricament quedo per escoltar les seves opinions, però acabo fent un monòleg sobre la meua vida. És una altra manera de buidar, però en comptes de fer-ho literalment i en el sentit escatològic, ho faig

verbalment. Són converses interminables i aquest exercici és interessant fer-lo amb perfils diferents d'amics.

D'entrada, començo amb el de la Sílvia, ella mai no ha passat per això perquè fa nou anys que té la mateixa parella. No ha tastat més botifarres que la normal (en el meu cas he tastat la de rocafort, bolets, escalivada i fines herbes) i em dóna la versió més conservadora dels fets:

«Núria, deixem-li temps, feu una parella collonuda, qui sap si tornareu. Però el més important és que tu estiguis bé. Has d'estar orgullosa de tu mateixa perquè t'hi has deixat la pell: has après a compartir, no has sigut la nena consentida de la relació i no li has fotut les banyes».

Ostres ara sí que em quedo molt més tranquil·la. O sigui, sóc com aquell alumne que li costa entendre les coses, al final s'esforça però ha de repetir curs perquè ha suspès l'assignatura d'educació física. És a dir, ho ha donat tot però acaba repetint i en el meu cas perdent. Jo també m'he esforçat per aquesta relació, però he acabat sola com un gos abandonat a la carretera en plena campanya d'estiu de la Generalitat d'ell mai no ho faria. En canvi, és curiós que els cops que he posat jo les banyes, no he donat mostres d'amor gratuïtes ni he desaparegut sense donar cap motiu, sí que han vingut a buscar-me de genolls. Continuem. Sílvia, però què puc fer? I si em diu de quedar?

«Doncs quedeu i parleu-ne. Ell no t'ha deixat per una altra, per tant encara està enamorat de tu. De debò,

tingues paciència, estava pillat, tia. Ara el que toca és esperar i veure què passa. A partir d'aquí ja trauràs conclusions, però de moment dóna't temps i, si estàveu tan malament, potser deixar-ho ara per ara és la millor opció. Eh, però qui sap, eh!».

Segon perfil, totalment oposat. És la Marta. La seva relació rècord són sis mesos amb unes banyes pel mig. Poc estable amb els homes però molt amb les amistats. És una amiga fidel i necessito sentir l'altra cara de la moneda.

«Núria, ja saps que no m'agradava aquest noi per a tu. No fèieu bona parella, éreu massa diferents. Encara recordo la festa del teu aniversari, allà ja vaig veure que era un perla. Es va negar a col·laborar en la barbacoa, mentre tots els nòvios de les teves amigues estaven preparant la brasa, punxant les botifarres, coent-les i ventant-les amb el recollidor de la brossa. Crec que és significatiu».

(Ja hi tornem, amb les botifarres.)

Ja, Marta, però jo l'estimo...

«Sí, és clar. Tu ara estàs trista perquè ell t'ha deixat i tens l'orgull ferit, però deixa't estar d'històries, a tu en el fons tampoc t'agradava. Si quan vivies amb ell, em trucaves desesperada dient que no el podies suportar. Que si no es dutxava, que si barrejava els calçotets cagats amb la roba neta i deixava tots els #pitis escampats pel menjador. I per sobre de tot, no eres tu, anaves d'un altre pal per fer-te la #guais amb ell i els seus amics pollosos. Sincerament, m'alegro que t'hagi deixat».

Pam! Com una frase lapidària sobre el meu cervell...

«M'alegro que t'hagi deixat». No es pot negar que la noia és cruel, però potser té raó.

Anem a la definitiva. La tercera opinió, la que marcarà el desempat o l'empat tècnic entre totes dues versions. L'Ona és una psicòloga en pràctiques amb poca pràctica en el terreny sentimental. Em fa un dels seus qüestionaris que ha de presentar al grau de psicologia que estudia i em diu:

«A veure, Núria, segons el test que els faig als meus pacients, no presents símptomes de suïcidi».

Perfecte, crec que amb aquesta conclusió final ja ho tindriem. Li he servit de conillet d'Índies per a les seves pràctiques i, a sobre, em distancia de la mort. Si no tinc ganes d'agafar un ganivet de cuina i tallar-me les venes, és tot un avenç. A veure, aclarim una cosa: quan dic que estic molt malament, tampoc em refereixo que em vull morir ara mateix, sinó que espero que m'escoltin i que em diguin el que vull sentir, o no...

«Ets una tia forta, això és evident. I tu també tens el teu caràcter. És normal que passis per aquesta fase, si no ho fessis em preocuparia, tothom hi passa. Però ho superaràs, oblida't d'ell i d'aquí a uns mesos ja en parlarem».

Finalment guanya més el «no» que el «sí» i, veient que la meva ruptura és definitiva, començo a fer-me'n a la idea. Arriba un moment en què he explicat la història tantes vegades a tothom que m'acabo avorrint a mi mateixa. Per no caure en la monotonia fins i tot m'invento coses i tot ho magnifico com si la meva vida fos un vodevil per fer més emocionant l'argument i distreure'm una mica quan ho explico. Però s'ha acabat. No

em cal esgotar l'abonament mensual amb les amigues i un bon dia decideixo aturar-ho. Les amistats que encara no ho saben, quan les vegi, els en faré un resum i canviaré de tema per passar a parlar d'altres coses més banals. En definitiva, les opinions de les amigues tampoc no arreglaran res, però almenys m'he desfogat amb elles. Necessitava explicar-ho mil cops amb els mateixos exemples, les mateixes frases que recordo de la darrera conversa amb ell que em van marcar més, reiterar la història a les mateixes amigues una vegada i una altra, començant per altres temes per dissimular i que un altre cop les seves orelles escoltin el mateix que ahir i abans-d'ahir, i acabar amb les parpelles mullades amb l'efecte postpelli romàntica de diumenge a la tarda en què un dels dos sempre acaba deixant l'altre. Feina feta.